

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 88

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 25 februarie 1998

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	LEGI ȘI DECRETE				
44.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	2	91.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Construirea stației de epurare și canal colector pentru localitățile comunei Sântimbru, județul Alba”	14
70.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	2	92.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea alimentării cu energie termică a municipiului Tulcea — etapa a II-a, județul Tulcea”	15
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
34.	— Decizie cu privire la constituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	3-12	93.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 718/1995 privind acordarea unor burse de studii, doctorat și specializare, precum și a altor forme de sprijin material pentru tinerii din Republica Moldova care studiază în România începând cu anul de învățământ 1995/1996	15
	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
77.	— Hotărâre privind înființarea Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa	12-13	97.	— Hotărâre privind finanțarea de la bugetul de stat a cheltuielilor de protecție socială ce se acordă pentru unele activități din sectorul minier	16
90.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a comunei Bunești, județul Vâlcea”	14	98.	— Hotărâre privind alocarea sumei de 600 milioane lei Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88 din 23 decembrie 1997*) privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997.

Această lege a fost adoptată în condițiile art. 113 din Constituția României, în urma angajării, în ședința comună din 21 ianuarie 1998, a răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION DIACONESCU

PREȘEDINTELE
SENATULUI

PETRE ROMAN

București, 20 februarie 1998.
Nr. 44.

*) În legătură cu înțelesul constituțional al art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, a se vedea pct. 2 din dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată la pag. 3.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea
societăților comerciale**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 19 februarie 1998.
Nr. 70.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

cu privire la constituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 4 februarie 1998, asupra neconstituționalității Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, de către 42 de senatori, și anume: Ion Predescu, Doru-Ioan Tărăcilă, Oliviu Gherman, Mihai Matetovici, Virgil Popa, Emil Dima, Constantin Sava, Alexandru Radu Timofte, Nicolae Sersea, Marin Predilă, Mihai Petrescu, Vasile Ion, Viorel Ștefan, Ion Solcanu, Ghiorghe Prisăcaru, Dan Mircea Popescu, Petre Ninosu, Virgil Popescu, Ilie Aurel Constantin, Liviu Maior, Octavian Opreș, Doru Laurian Bădulescu, Marcu Burtea, Ion Bold, Doru Gaiță, Avram Gheorghe, Vasile Văcaru, Victor Apostolache, Dumitru Badea, Florea Preda, Gheorghe Bunduc, Ion Mînzînă, Haralambie Cotarcea, Nicolae Pătru, Nelu Badea, Vasile Dobrescu, Ioan Ardelean, Victor Fuior, Gheorghe Dumitrașcu, Dan Stelian Marin, Nicolae Văcăroiu și Octav Cozmâncă.

Legea ce face obiectul sesizării a fost adoptată în cadrul procedurii de angajare a răspunderii Guvernului pentru un proiect de lege, prevăzută de art. 113 din Constituție. Potrivit alin. (3) al acestui articol, legea este considerată adoptată, deoarece, după prezentarea, de către primul-ministru, în fața Camerelor reunite în ședință comună, a declarației de angajare a răspunderii, nu a fost depusă o moțiune de cenzură în termenul de 3 zile prevăzut de alin. (2) al aceluiași articol.

Prin obiecția de neconstituționalitate formulată se consideră că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 este neconstituțională în considerația următoarelor motive:

1. Inadmisibilitatea aprobării unei ordonanțe de urgență prin angajarea răspunderii Guvernului, în condițiile art. 113 din Constituție

În argumentarea acestei susțineri se arată că „Ordonanța de urgență este o măsură extremă pentru rezolvarea unor situații excepționale, cu executare imediată”, astfel încât nu intră în categoria actelor juridice ale Guvernului la care se referă art. 107 din Constituție. „Ordonanța de urgență este condiționată de existența cazului excepțional și care nu poate consta în reglementări normale și obișnuite, ci în stări de fapt care impun maximă urgență de adoptare a măsurii și de executare a ei”, iar

condiționarea intrării în vigoare a unei asemenea ordonanțe de depunerea sa prealabilă la Parlament demonstrează „caracterul obligatoriu al controlului de către Parlament asupra unor astfel de măsuri excepționale” luate de Guvern. De asemenea, se arată „că Guvernul și-a asumat deja răspunderea o dată cu adoptarea ordonanței de urgență”, astfel încât nu mai este necesară „o altă asumare de răspundere”, ci, dimpotrivă, se impune dezbaterea ordonanței de către Parlament „în procedura legislativă normală”. În ceea ce privește procedura de angajare a răspunderii Guvernului, prevăzută de art. 113 din Constituție, se consideră că referirea la un „proiect de lege” din alin. (1) al acestui articol are în vedere inițiativa legislativă guvernamentală care „nu creează nici drepturi și nici obligații”. În cadrul acestei proceduri, „Riscul căderii Guvernului compensează transformarea proiectului în lege”. Ordonanța de urgență este însă un „act juridic care produce efecte, are forță de lege potrivit naturii constituționale a acesteia”, efecte ce pot fi de îndată sau până la aprobarea ordonanței de către Parlament. De aceea, în cazul proiectului de lege, actul de legiferare are efecte „constitutive”, pe când, în cazul ordonanței, el este numai „confirmativ sau de ratificare”, distincție ce se consideră a fi „obligatorie și esențială”, deoarece, potrivit art. 72 și următoarele din Constituție, Parlamentul „adoaptă legi”, iar art. 114, cu referire atât la ordonanțele emise pe temeiul unei legi de abilitare, cât și la ordonanțele de urgență, „folosește termenul de aprobare, ceea ce nu înseamnă adoptare sau constituire, ci ratificare a ceea ce era deja constituit”. Ordonanțele „sunt excepții de la procesul de legiferare și, ca orice excepție, ele au un regim special, limitativ”. Angajarea răspunderii este, de asemenea, o excepție. De aceea Guvernul, în respectul „limitelor competenței sale, nu recurge la excepții de natură a eluda competența exclusivă de legiferare a Parlamentului”, prin asumarea competenței de legiferare a acestuia.

2. Neconstituționalitatea reglementării din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997

În acest sens se arată că „Unificarea legislativă a reglementării instituită prin cele trei legi organice privind privatizarea și a unei ordonanțe de urgență aprobată prin lege nu se poate face printr-o ordonanță de urgență,

deoarece nu este o stare excepțională de maximă urgență și de fapte sau stări de fapt, de iminentă rezolvare, ci reprezintă o stare de drept, care nu este compatibilă cu ordonanța de urgență“. De asemenea, se arată că „Domeniul reglementării aparține legilor organice, care nu pot fi nici modificate și nici unificate sau abrogate de către Guvern“. De aceea se consideră că „Dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție au fost încălcate, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile cerute de Constituție pentru a se putea adopta ordonanțe de urgență în această materie“.

De asemenea, se apreciază că prevederile art. 1 din ordonanță, privind măsuri referitoare la dreptul de dispoziție asupra proprietății de stat, sunt contrare dispozițiilor art. 101 din Constituție, potrivit căruia Guvernul este „competent cu administrarea avuției naționale, fără a avea dreptul de a dispune de aceasta“, Parlamentul fiind singura autoritate „competentă de a dispune prin lege organică asupra dreptului de proprietate a statului, distingând între domeniul public al statului și domeniul privat“, mai ales că în cuprinsul ordonanței nu se face această distincție, deși „Domeniul public al statului este inalienabil“.

Totodată, se consideră că art. 4 al ordonanței, privind înființarea Ministerului Privatizării, nu respectă prevederile art. 115 alin. (1) din Constituție, întrucât nu s-a precizat că acest minister este în subordinea Guvernului, și nici prevederile art. 116 din Constituție, conform căruia ministerele se înființează, se organizează și funcționează potrivit legii, deoarece alin. (4) al art. 4 prevede că organizarea și funcționarea Ministerului Privatizării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Noua reglementare privind Fondul Proprietății de Stat este caracterizată ca „total greșită“, acest fond devenind un „fond de investiții închis atipic, ceea ce este de neînțeles“, cât timp „nu poate avea fonduri pentru investiții“. De asemenea, se susține că existența unei comisii de cenzori la o instituție publică nu este conformă cu „practica dreptului românesc“.

Întrucât, potrivit noii reglementări, nu se mai mențin competențele Camerelor Parlamentului și ale Președintelui României în domeniul privatizării, se apreciază în sesizare că „problema constituțională este dacă are Guvernul competența materială de a desființa competențe speciale ale Camerei Deputaților, ale Senatului, ale Parlamentului în totalitate și ale Președinției?“ În concluzie, se consideră că „Ordonanța nr. 88 este un act uzurpativ de gravă încălcare a ordinii constituționale în stat, asumarea răspunderii trebuie anulată pentru incompetență și inadmisibilitate, iar apoi de către Parlament trebuie respinsă ordonanța în totalitatea ei“.

Prin faptul că, potrivit art. 10 alin. (1) din ordonanță, Curtea de Conturi nu controlează aplicarea procedurilor de

privatizare, se susține că sunt încălcate prevederile art. 139 din Constituție. Potrivit ordonanței, reorganizarea regiilor se face „de către Ministerul Privatizării și F.P.S.“, ceea ce dovedește „că privatizarea se dorește de guvernare să ajungă jaful economiei naționale“, fără să se țină seama de bunurile aparținând domeniului public care, potrivit art. 135 alin. (5) din Constituție, nu pot fi înstrăinate.

În legătură cu „posibilitatea înstrăinării terenurilor, chiar dacă nu au definitivat regimul juridic“, se consideră că sunt nesocotite prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, conform căruia străinii și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România. De asemenea, se apreciază că rezolvările din ordonanță „în raport de situații ulterioare ale terenurilor sunt confuze și conduc la soluții aberante privind proprietatea și drepturile reale, accesorii ce se pot constitui“.

Sancțiunile prevăzute la cap. VI al ordonanței fiind numai „amenda“, se apreciază în sesizare că aceasta „relează o încurajare indirectă la abuz și incorectitudine“, cu atât mai mult cu cât „alte aspecte din activitatea de privatizare nu au fost reținute nici drept contravenții“.

În finalul sesizării se arată că există „și alte numeroase aspecte de neconstituționalitate“ care vor putea fi amendate „în ipoteza în care Curtea Constituțională nu va reține inadmisibilitatea Ordonanței nr. 88, în conformitate cu art. 114 alin. (4) din Constituție, ci numai inadmisibilitatea răspunderii pe o ordonanță de urgență, cât și aspectele de neconstituționalitate ale reglementării înseși din cuprinsul ordonanței“.

Curtea, potrivit art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, a solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se consideră că obiecțiile de neconstituționalitate formulate în sesizare sunt neîntemeiate. Astfel, în legătură cu teza inadmisibilității aprobării unei ordonanțe de urgență prin angajarea răspunderii Guvernului, în condițiile art. 113 din Constituție, se arată că „legile adoptate de Parlament pot urma fie calea prevăzută de art. 72—78 din Constituția României, fie calea angajării răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege“, iar în ambele cazuri „opera de legiferare aparține Parlamentului și poate privi orice domeniu al relațiilor sociale supuse reglementării juridice“. În cazul legii ce face obiectul sesizării, „nedepunerea motiunii de cenzură este elementul fundamental care a determinat transformarea proiectului de lege în lege“. De aceea, a se considera că angajarea răspunderii Guvernului nu ar putea avea ca obiect un proiect de lege privitor la aprobarea unei ordonanțe constituie un „adaos la Constituție“ ce nu poate fi acceptat, „deoarece, acolo unde legiuitorul nu distinge, interpretul nu poate da un alt înțeles textului“. De asemenea,

se arată că este nejustificat motivul imposibilității Guvernului de a-și angaja răspunderea pentru aprobarea unei ordonanțe, deoarece el și-ar fi angajat-o când a emis-o, cât timp prima ipoteză este aceea a unei „răspunderi politice direcționate, care poate avea ca efect demiterea Guvernului“, pe când, în a doua ipoteză, „se poate materializa cel mult în respingerea proiectului de lege pentru aprobarea ordonanței de urgență, fără alte consecințe“. Se consideră totodată fără „relevanță“ distincția dintre „un proiect de lege și un proiect de lege privind aprobarea unei ordonanțe“, spre a se susține că „angajarea răspunderii Guvernului poate fi făcută numai în primul caz“, deoarece în ambele situații „proiectul de lege are aceeași semnificație“, iar prin aprobarea lui „materia ce-i face obiectul dobândește putere de lege, chiar dacă în cazul ordonanțelor ea a produs efecte juridice în temeiul unui act administrativ“. În ceea ce privește „situația excepțională care duce la necesitatea adoptării unei ordonanțe de urgență“, se arată că „necesitatea și urgența reglementării privatizării decurg din necesitatea realizării privatizării de către un guvern remaniat special în acest scop, care are în componență un ministru al privatizării“, ceea ce impune reformarea cadrului juridic și organizatoric al acestei activități, ca și „instituirea unor căi de eliminare a întârzierilor, de accelerare a acestui proces, reducerea pagubelor ce pot fi produse mediului înconjurător și stoparea descreșterii economice“.

În ceea ce privește interpretarea din sesizare, în sensul că ordonanța în cauză ar fi un act de unificare a legislației privatizării, ceea ce nu poate fi echivalat cu o situație excepțională, și că, întrucât cuprinde reglementări de domeniul legii organice, ordonanța emisă este inadmisibilă, se arată că, în realitate, ordonanța instituie o nouă reglementare, având ca efect necesar abrogarea reglementării anterioare, și că prin ordonanța de urgență se pot reglementa, „în situații excepționale, probleme care țin de domeniul legilor, indiferent dacă acestea sunt ordinare sau organice“. Interdicția constituțională de a se reglementa prin ordonanțe domeniul legilor organice „privește numai ordonanțele emise pe baza unei legi de abilitare“, iar subiecții acestei interdicții „sunt în egală măsură Parlamentul și Guvernul“. În afara delegării legislative legale, art. 114 alin. (4) din Constituție a instituit și o delegare legislativă „constituțională“, care „conferă Guvernului dreptul de a emite, în situații excepționale, ordonanțe de urgență, fără vreo intervenție parlamentară și fără vreo limitare la domeniul legilor ordinare“.

În legătură cu critica art. 1 din ordonanță, în sensul că ar afecta dreptul de proprietate al statului și caracterul inalienabil al proprietății publice, se arată că în sesizare s-a reținut „în mod greșit că prin această ordonanță de urgență s-ar reglementa privatizarea regiilor autonome, urmând a fi înstrăinate bunuri din domeniul public“, deoarece, „așa cum

rezultă din art. 2, prevederile sale privesc în exclusivitate privatizarea societăților comerciale“, iar prevederile art. 38 cu privire la regii au în vedere numai „restructurarea lor“, privatizarea urmând să se facă pe baza noii reglementări.

Referitor la afirmația autorilor sesizării, în sensul că înființarea Ministerului Privatizării ar fi neconstituțională întrucât nu s-a prevăzut că acest minister este în subordinea Guvernului, se arată că „este inutil să se reia în ordonanță o reglementare cuprinsă în Constituție“. De asemenea, se precizează că prevederile art. 4 alin. (4) din ordonanță, care stabilesc că organizarea și funcționarea Ministerului Privatizării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, nu contravin dispozițiilor art. 116 din Constituție, conform cărora ministerele se înființează, se organizează și funcționează „potrivit legii“.

Cu privire la abrogarea unor competențe prevăzute de Legea nr. 58/1991 pentru Camerele Parlamentului și Președintele României, se consideră că ele, fiind instituite prin lege, pot fi modificate prin ordonanța emisă, care are efecte juridice similare legii, și că „transferul unor competențe privind numirile sau eliberările din funcții administrative, de la Parlament sau de la altă autoritate publică la alte autorități publice, este o măsură constituțională care se reazemă pe principiul descentralizării și al separației puterii în stat, permițându-se astfel concentrarea atribuțiilor executive la nivelul Guvernului“.

În sesizare se consideră că, întrucât Curtea de Conturi nu controlează procedurile de privatizare, sunt încălcate prevederile art. 139 din Constituție. Referitor la această obiecție, se arată, în punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, că „intervenția Curții de Conturi în controlul procedurilor de privatizare reprezintă o atribuție care excede competenței sale constituționale“ care „se rezumă la controlul de legalitate și nu se extinde la cel de oportunitate“, iar controlul procedurilor de privatizare „constituie o problemă de oportunitate care, potrivit Constituției, nu intră în sfera de activitate a acestui organism de control“.

În legătură cu afirmația că, potrivit noii reglementări, reorganizarea regiilor se face de către Ministerul Privatizării cu Fondul Proprietății de Stat, se arată că aceste susțineri „sunt eronate, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 se aplică în exclusivitate societăților comerciale care urmează a fi privatizate și nu regiilor autonome care se vor restructura în virtutea prevederilor cuprinse în Legea nr. 207/1997“.

Referitor la critica legată de încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, se menționează că vânzarea de active evident că nu se poate face decât cu respectarea acestor prevederi constituționale.

De asemenea, se consideră că obiecția legată de contravenționalizarea unor fapte nu este întemeiată, „deoarece în art. 33 alin. (1) se precizează că aceste fapte constituie contravenții dacă, potrivit legii penale, nu sunt infracțiuni”.

În ceea ce privește referirea din sesizare la alte prevederi ale ordonanței, ce ar fi neconstituționale, se arată că aceasta contravine obligației prevăzute la art. 12 din Legea nr. 47/1992, privind obligația motivării. Totodată se menționează că „în cuprinsul sesizării, autorii se referă la o serie de considerente politice și ideologice care nu fac obiectul controlului de constituționalitate a legii”.

În punctul de vedere al Senatului se consideră că sesizarea este neîntemeiată, deoarece, până la data angajării răspunderii Guvernului, nu a început procedura de adoptare a legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență nr. 88/1997, de principiu fiind că, o dată începută această procedură, un proiect de lege, oricare ar fi el, nu mai poate face obiectul procedurii prevăzute de art. 113 din Constituție, referitoare la angajarea răspunderii Guvernului. Este consecința faptului că, o dată începută procedura constituțională de adoptare a legii, prevăzută de art. 72 și următoarele din Constituție, ea nu poate fi nici întreruptă, nici anulată, prin declanșarea unei proceduri diferite, prevăzute la art. 113 din Constituție, prin natura lor procedurile parlamentare fiind de ordine publică și având deci un caracter imperativ. Sub alt aspect, se consideră că, în conformitate cu art. 139 alin. (1) din Constituție, Curtea de Conturi va controla fondurile rezultate din activitatea de privatizare, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, Parlamentul poate să ceară „implicarea Curții de Conturi în modul de gestionare a unor asemenea resurse financiare”.

Totodată, se evidențiază unele deficiențe ale Regulamentului ședințelor comune ale Camerelor Parlamentului, precizându-se însă că, prin natura lor, ele nu afectează constituționalitatea legii ce face obiectul sesizării.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că obiecția de neconstituționalitate formulată prin sesizare este „vădit nefondată” pentru următoarele motive:

Adoptarea de către Guvern a Ordonanței de urgență nr. 88/1997 nu este contrară prevederilor art. 58, art. 107 și art. 114 alin. (1)–(3) din Constituție, așa cum se susține în sesizare. În temeiul art. 114 din Constituție, există două categorii de ordonanțe. Pe de o parte, sunt ordonanțele emise pe baza unei legi de abilitare prevăzute de alin. (1)–(3) ale acestui articol, care pot fi date doar în domenii ce fac obiectul legii de abilitare, precum și numai în limitele și până la data abilitării și care se supun aprobării Parlamentului, dacă legea de abilitare o cere, până la împlinirea termenului privind delegarea acordată. Pe de altă parte, sunt ordonanțele de urgență, prevăzute de alin. (4) al articolului respectiv, ce se pot adopta în cazuri excepționale

și intră în vigoare după depunerea lor la Parlament, care, dacă nu este în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu. Rezultă că, în cazul ordonanței de urgență, singura condiție prealabilă este existența cazului excepțional, iar în ceea ce privește domeniul în care asemenea ordonanțe pot fi emise, „acesta este mai larg decât cel al ordonanțelor adoptate în temeiul legii de abilitare, deoarece restrângerea numai la domeniile care nu fac obiectul legilor organice este expres prevăzută doar pentru ordonanțele emise în temeiul legii de abilitare”. În acest sens, se consideră că tocmai caracterul lor de urgență, „determinat de existența unor situații excepționale”, justifică „emiterea ordonanțelor de urgență și în domeniul legilor organice”.

În ceea ce privește cazul excepțional, se consideră nejustificată caracterizarea făcută de autorii sesizării, în sensul că ordonanța ar constitui „o simplă unificare legislativă, formală, fapt însă contrazis de criticile pe care le aduc noilor soluții legislative”. În acest sens, se arată că „accelerarea procesului de privatizare, care, deși a început cu 7 ani în urmă, a cunoscut un ritm foarte lent, datorită unor proceduri greoaie, cu multe disfuncționalități și bariere”, Legea nr. 58/1991 dovedindu-și „în timp caracterul incomplet și inadecvat realităților economico-sociale”. Necesitatea înlăturării de urgență a situației existente a impus „abordarea acestui domeniu într-o nouă perspectivă”, urmărindu-se în esență:

„— stabilirea clară a funcțiilor instituțiilor publice în domeniul privatizării, în scopul realizării unei coerențe la nivel decizional;

— concentrarea funcției de privatizare efectivă a societăților comerciale la nivelul unui singur organism și restructurarea unor instituții publice;

— stabilirea principiilor după care se realizează privatizarea;

— accelerarea transferului de proprietate a societăților comerciale către sectorul privat, pentru a diminua rolul statului în economie.”

În ceea ce privește teza potrivit căreia ar fi inadmisibilă angajarea răspunderii în condițiile art. 113 din Constituție pentru aprobarea unei ordonanțe de urgență, se arată că, întrucât alin. (1) al acestui articol „nu face nici o distincție între proiectul de lege pentru aprobarea unei ordonanțe și celelalte proiecte de legi”, interpretarea restrictivă a noțiunii „proiect de lege”, susținută de autorii sesizării, nu ar putea fi reținută. Totodată, se arată că, întrucât art. 114 alin. (4) din Constituție nu distinge, referitor la obligativitatea convocării Parlamentului pentru aprobarea ordonanței de urgență depuse spre aprobare, după cum această ordonanță a fost depusă sau nu în timpul sesiunii parlamentare, Guvernul, având în vedere „că procedura de legiferare nu s-a declanșat”, a fost justificat să-și asume răspunderea „în scopul

urgentării aprobării“ ordonanței respective. Totodată, se arată că intrarea în vigoare a ordonanței anterior aprobării sale de către legiuitor este ne semnificativă din punct de vedere al angajării răspunderii Guvernului, precum și că răspunderea politică a Guvernului față de Parlament, pentru toate actele sale, inclusiv pentru emiterea unei ordonanțe de urgență, nu exclude „posibilitatea angajării răspunderii potrivit art. 113 din Constituție“, a cărei particularitate constă în aceea că el poate fi demis. De asemenea, se consideră că „aplicarea, prin analogie, a principiilor actelor juridice civile la un act normativ este forțată“, cu atât mai mult cu cât legea de aprobare a unei ordonanțe poate cuprinde și reglementări noi.

În concluzie, se apreciază că „sesizarea întrunește condițiile unei exercitări abuzive a dreptului de a sesiza Curtea Constituțională“, întrucât grupurile parlamentare din care fac parte autorii sesizării aveau posibilitatea inițierii unei moțiuni de cenzură în care să invoce criticile de neconstituționalitate făcute.

În legătură cu obiecția de neconstituționalitate formulată în legătură cu prevederile art. 1 din ordonanță, se arată că teza din sesizare, potrivit căreia Guvernul ar avea exclusiv competența de a administra averea națională fără a avea dreptul de a dispune de aceasta, nu este conformă dispozițiilor art. 101 din Constituție, în temeiul căruia Guvernul asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament. De asemenea, se consideră că art. 1 se referă numai la activele din proprietatea privată a statului, cele din domeniul public urmând regimul prevăzut de art. 135 alin. (5) din Constituție.

Referitor la critica legată de faptul că la art. 4 din ordonanță nu s-a prevăzut că Ministerul Privatizării este în subordinea Guvernului, se precizează că aceasta rezultă din prevederile art. 115 alin. (1) din Constituție, ca soluție de principiu, și că prevederile art. 116 constituie temeiul constituțional al prevederii alin. (4) al art. 4 din ordonanță, conform căruia organizarea și funcționarea Ministerului Privatizării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

De asemenea, se arată că motivele din sesizare referitoare la „atribuțiile Fondului Proprietății de Stat“ vizează, în realitate, oportunitatea reglementării. În ceea ce privește abrogarea competențelor „speciale ale Camerei Deputaților, ale Senatului și Parlamentului“, se precizează că acestea, fiind instituite prin lege, pot fi modificate tot prin lege, inclusiv prin ordonanță de urgență „care are putere de lege“.

În ceea ce privește faptul că, potrivit noii reglementări, Curtea de Conturi nu controlează „aplicarea procedurilor de privatizare, respectiv opțiunea pentru una dintre metodele alternative de privatizare prevăzute de art. 13“, se

menționează că este neîntemeiată critica făcută în sensul că, astfel, sunt încălcate prevederile art. 139 din Constituție, mai ales că, dacă ar exercita un asemenea control, „s-ar ajunge la introducerea unor criterii administrative în mecanismele pieței și, în final, la blocarea procesului de privatizare“.

În legătură cu art. 38 din ordonanță, se arată că prin această reglementare „nu se încalcă nici o dispoziție din Constituție“.

Referitor la interdicția dobândirii de către cetățenii străini și de către apatrizi a dreptului de proprietate asupra terenurilor, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, se consideră că, *per a contrario*, aceștia pot dobândi alte drepturi reale, iar persoanele juridice străine pot dobândi și dreptul de proprietate, întrucât noțiunea de „cetățean străin“ sau de „apatrid“ evocă numai calitatea de persoană fizică, iar incapacitățile de folosință „sunt de strictă interpretare și aplicare“. În consecință, se apreciază că în aplicarea art. 35 din ordonanță numai terenurile aflate în proprietatea privată a statului sau aparținând unităților administrativ-teritoriale vor fi utilizate pe baza unui drept de suprafață, pot fi concesionate sau vândute, iar terenurile proprietate publică rămân inalienabile. În cazul cumpărării de acțiuni, proprietatea asupra terenului este a societății comerciale, persoană juridică română, iar în cazul în care un activ ar fi dobândit de un cetățean străin sau de un apatrid, acesta va putea obține „doar un drept de suprafață asupra terenurilor aferente“.

În ceea ce privește critica formulată în legătură cu contravențiile prevăzute la cap. VI „Sanțiuni“ din ordonanță, se arată că „în nici un caz nu este exclusă răspunderea penală“, deoarece la alin. (1) al art. 33 se prevede că faptele respective sunt contravenții, dacă, potrivit legii penale, nu constituie infracțiuni.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere obiecția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost sesizată, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului, raportul judecătorului-raportor și legea ce face obiectul sesizării, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze obiecția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată în temeiul art. 144 lit. a) din Constituție și al art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992.

Legea ce face obiectul sesizării a fost adoptată în cadrul procedurii de angajare a răspunderii Guvernului, în temeiul art. 113 din Constituție, ca urmare a faptului că în termenul de 3 zile, prevăzut de alin. (2) al acestui articol, nu s-a depus o moțiune de cenzură, ceea ce are drept consecință că, întrucât Guvernul nu a fost demis, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „proiectul de lege prezentat se consideră adoptat“.

Ar fi fost util, pentru evitarea unor discuții ulterioare, ca îndeplinirea acestei condiții să fi fost constatată în mod formal și adusă la cunoștință parlamentarilor întruniți în ședință comună, întrucât angajarea răspunderii Guvernului nu se poate face decât în ședință comună a Camerelor. Aceasta privește însă dispozițiile regulamentului ședințelor comune și nu afectează, în nici un fel, constituționalitatea considerării proiectului de lege prezentat ca fiind adoptat, cât timp, potrivit alin. (3) al art. 113 din Constituție, această consecință este exclusiv urmarea faptului că Guvernul nu a fost demis.

A. Principala obiecție de neconstituționalitate formulată în sesizare este aceea că un proiect de lege pentru aprobarea unei ordonanțe de urgență nu ar putea forma obiectul angajării răspunderii Guvernului.

Potrivit art. 113 alin. (1) din Constituție, Guvernul își poate angaja răspunderea politică pentru un proiect de lege ce se consideră adoptat, dacă Guvernul nu a fost demis. Angajarea răspunderii este o procedură mixtă, de control parlamentar, întrucât permite inițierea unei moțiuni de cenzură, și de legiferare, deoarece proiectul de lege în legătură cu care Guvernul își angajează răspunderea se consideră adoptat, dacă o asemenea moțiune nu a fost depusă sau, fiind inițiată, a fost respinsă. Prevederea constituțională nu distinge cu privire la natura proiectului de lege respectiv. Rezultă că el poate fi de natura legilor organice sau a legilor ordinare, cu excluderea legii constituționale de revizuire a Constituției, pentru care există o procedură specială, prevăzută de art. 146—148 din Constituție, în cadrul căreia Guvernul nu poate avea calitatea de inițiator. A adăuga o altă restricție — cum se propune în sesizare — referitoare la aprobarea unei ordonanțe de urgență nu poate avea decât semnificația modificării textului constituțional al art. 113, ceea ce, de principiu, este inadmisibil. Când legea nu distinge, nici interpretul nu poate distinge, iar o normă constituțională nu poate fi modificată pe cale de interpretare. De aceea solicitarea adresată Curții, în finalul sesizării, de a se constata inadmisibilitatea angajării răspunderii Guvernului pentru o lege de aprobare a unei ordonanțe de urgență, nu poate fi reținută.

În sensul inadmisibilității aprobării prin lege a unei ordonanțe de urgență în cadrul procedurii prevăzute de art. 113 din Constituție, se susține că Guvernul și-a angajat răspunderea prin însăși emiterea ordonanței, ceea ce ar exclude angajarea din nou a răspunderii sale în cadrul acestei proceduri. Sunt însă două planuri diferite: răspunderea Guvernului în cadrul procedurii prevăzute de art. 113 și răspunderea acestuia ca autor al ordonanței. În prima ipoteză, angajarea răspunderii poate antrena demiterea Guvernului, pe când, în a doua ipoteză, respingerea ordonanței nu antrenează o asemenea consecință.

De asemenea, autorii sesizării arată că ordonanța de urgență intrând în vigoare numai după depunerea sa la Parlament, rezultă că, pentru aprobarea sa, controlul ordonanței de către Parlament este obligatoriu, ceea ce exclude adoptarea legii de aprobare a ordonanței în cadrul procedurii prevăzute de art. 113 din Constituție, întrucât, astfel, se eludează controlul parlamentar.

Potrivit alin. (5) al art. 114, aprobarea sau respingerea ordonanțelor — fără a se distinge după cum au fost emise, pe baza unei legi de abilitare sau ca ordonanțe de urgență, — se face prin lege. Cât privește procedura de legiferare și de control parlamentar, acestea se realizează potrivit regulamentelor parlamentare. Procedura constituțională a art. 113 permite exercitarea controlului parlamentar prin inițierea unei moțiuni de cenzură care să privească nemijlocit ordonanța propusă de Guvern spre a fi aprobată prin proiectul de lege în legătură cu care și-a angajat răspunderea. Ceea ce exclude art. 113 din Constituție este dezbaterea proiectului de lege ca atare. Aceasta însă nu este o consecință neconstituțională, cât timp art. 113 din Constituție instituie o procedură specifică de adoptare a legii, diferită de aceea reglementată de secțiunea a 3-a „Legiferarea“ din capitolul 1 al titlului III din Constituție, justificată — așa cum arată înșiși autorii sesizării — prin aceea că „Riscul căderii Guvernului compensează transformarea proiectului în lege, eludând procedura legislativă parlamentară“.

Nu este relevantă nici distincția ce se face în sesizare între un proiect de lege ce ar cuprinde numai intențiile inițiatorului și un proiect de lege care, referindu-se la aprobarea unei ordonanțe, privește un „act constituit“. Este adevărat că ordonanța produce efecte anterior aprobării sau respingerii sale prin lege. Fiind însă un act guvernamental, numai dacă a fost aprobat de către legiuitor devine un act de legiferare. De aceea aprobarea unei ordonanțe nu are semnificația ce i se dă în sesizare, de simplă „ratificare“, iar pentru legiuitor faptul că efectele ordonanței se produc anterior aprobării nu constituie o restricție sau o condiționare ce ar afecta competența sa legislativă și, implicit, aplicabilitatea procedurilor constituționale instituite în vederea exercitării acestei competențe.

Sub alt aspect, se susține, în sesizare, că Ordonanța nr. 88/1997 este neconstituțională, întrucât, pe de o parte, prin conținutul său, privește domeniul legilor organice, iar pe de altă parte, deoarece nu ar exista cazul excepțional și urgența necesare, potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență.

Prin aprobarea unei ordonanțe Parlamentul nu poate acoperi eventualele vicii de neconstituționalitate ale acesteia. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții, așa cum rezultă din Decizia nr. 91/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din

23 noiembrie 1995, în care s-a statuat, în legătură cu legea de aprobare a unei ordonanțe, că, dacă ordonanța cuprinde o normă neconstituțională, legiuitorul, prin legea de aprobare, nu poate înlătura caracterul neconstituțional al acestei norme, deoarece „Parlamentul nu este îndreptățit să confirme o normă neconstituțională care își păstrează acest caracter cât timp legiuitorul nu a modificat-o“. Altminteri, regimul constituțional al ordonanței ar fi încălcat, întrucât s-ar reduce exclusiv la sprijinul politic al Guvernului în Parlament, cu nesocotirea limitelor constituționale ale delegării legislative.

Prima obiecție legată de constituționalitatea ordonanței emise se referă la faptul că, prin conținutul său, aceasta privește domeniul legilor organice, susținându-se că interdicția constituțională prevăzută de alin. (1) al art. 114 din Constituție, potrivit căruia legea de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe nu poate privi și domeniul legilor organice, se aplică și ordonanțelor de urgență prevăzute de alin. (4) al acestui articol. Astfel cum se arată în avizul Consiliului Legislativ și în punctele de vedere comunicate, Ordonanța nr. 88/1997 conține unele reglementări din domeniul legilor organice.

Ordonanțele, așa cum rezultă din prevederile art. 114, sunt de două feluri: ordonanțele ce pot fi emise numai pe baza unei legi de abilitare, deci ca urmare a unei delegări legislative acordate de legiuitor, prevăzute de alin. (1) al acestui articol, și ordonanțele de urgență, prevăzute de alin. (4), în cazul cărora delegarea legislativă este acordată de Constituția însăși.

Regimul acestor două categorii de ordonanțe nu este același:

— ordonanțele emise pe baza unei legi de abilitare se supun aprobării Parlamentului, numai dacă legea de abilitare prevede aceasta, pe când ordonanțele de urgență nu intră în vigoare decât dacă, în prealabil, au fost supuse Parlamentului spre aprobare, astfel încât acesta le-ar putea respinge chiar înainte de a-și fi produs efectele;

— ordonanțele pe temeiul unei legi de abilitare se pot emite până la împlinirea termenului de abilitare, pe când cele de urgență, numai în „cazuri excepționale“, când imperativul salvării unui interes public face necesară luarea de urgență a unei asemenea măsuri;

— ordonanțele din prima categorie se pot emite numai în domeniile prevăzute în legea de abilitare, pe când, pentru cele din a doua categorie, prevederile alin. (4) al art. 114 din Constituție nu reglementează în nici un fel domeniile în care pot fi emise; așa cum s-a arătat însă, aceste domenii nu pot privi legea constituțională;

— interdicția abilitării Guvernului pentru a emite ordonanțe în domeniul legilor organice privește, în mod nemijlocit, pe legiuitor, întrucât alin. (1) al art. 114 dispune expres

că Parlamentul poate adopta o asemenea lege „în domenii care nu fac obiectul legilor organice“; pe cale de consecință, această interdicție privește și Guvernul, așa cum în mod constant s-a statuat în practica jurisdicțională a Curții; o asemenea interdicție nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 114, referitor la ordonanțele de urgență, deoarece cazul excepțional ce impune adoptarea unei măsuri urgente pentru salvarea unui interes public ar putea reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice, nu numai ordinare, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi sacrificat, ceea ce este contrar finalității constituționale a instituției.

Rezultă, din cele arătate, că ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței pe baza unei legi de abilitare, ci o măsură de ordin constituțional ce permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional și care se justifică — astfel cum s-a arătat în Decizia nr. 65/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995 — „pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public“.

În ceea ce privește existența cazului excepțional și interesul public a cărui salvagardare a fost urmărită prin emiterea ordonanței, un prim aspect este de ordin politic, rezultând din remanierea Guvernului la finele anului 1997, când, cu aprobarea Parlamentului reunit în ședința comună a Camerelor, în componența acestuia a fost nominalizată o nouă demnitate publică, și anume ministrul privatizării, ceea ce presupunea, în mod necesar, înființarea ministerului de resort. Aceasta însă a impus reforma întregului cadru instituțional al privatizării, spre a se realiza — astfel cum se arată în expunerea de motive la proiectul de lege — „concentrarea funcției de privatizare efectivă a societăților comerciale la nivelul unui singur organism și restructurarea unor instituții publice“.

Un alt aspect — subliniat în aceeași expunere de motive — este legat de „lacunele existente în legislația în vigoare, care au creat distorsiuni și întârzieri în procesul de reformă structurală... ca urmare a viciilor de fond ale actelor normative emise în perioada 1991—1997“, precum și de „evoluția relațiilor juridice în sistemul economic și al administrației publice“.

Este incontestabil că procesul privatizării reprezintă un interes public, cu caracter național, de realizarea căruia depinde înlăturarea principiului constituțional al art. 134 alin. (1), potrivit căruia „Economia României este economie de piață“. De aceea reforma cadrului juridic al privatizării, în condițiile întârzierilor produse și pentru accelerarea acestui proces, cu scopul de „a reduce pagubele pricinuite

mediului, a diminua riscul investitorului și a maximiza credibilitatea Guvernului în procesul de privatizare”, așa cum se arată în aceeași expunere de motive, justifică urgența măsurilor adoptate, situație care nu este contestată de autorii sesizării, care, așa cum s-a arătat, solicită, în final, ca ordonanța să fie dezbătută în Parlament, nu infirmată ca atare.

Fără îndoială, modificarea ori unificarea legislației într-un domeniu sau altul nu justifică, prin ea însăși, emiterea unei ordonanțe de urgență, la fel ca și cererile investitorilor, români sau străini, chiar în domeniul privatizării. Dar aceste aspecte nu sunt de natură a înlătura realitatea unor situații politice și economice, care, prin caracterul lor, au impus adoptarea de urgență a noii reglementări, în condițiile în care, așa cum se arată în punctul de vedere al Guvernului, „fundamentul reformei economice în România este accelerarea procesului de privatizare”, ceea ce a impus „urgența abordării acestui domeniu, într-o nouă perspectivă”.

B. În legătură cu conținutul reglementării instituite de ordonanță, prin sesizare se invocă neconstituționalitatea art. 1, întrucât privește domeniul legii organice — aspect analizat anterior — cât și pentru că nu distinge între domeniul public și cel privat al statului. Acest articol se referă însă la vânzarea acțiunilor ce alcătuiesc capitalul social al societăților comerciale, deci a unor bunuri proprietate privată a statului — astfel cum s-a statuat consecvent în jurisprudența Curții —, cât și a unor active care, dacă vor încorpora și bunuri proprietate publică, sunt incidente dispozițiile art. 135 alin. (5) din Constituție, ce permit ca bunurile proprietate publică să fie concesionate sau închiriate.

De asemenea, se consideră, în sesizare, că art. 4 este neconstituțional, întrucât nu s-a prevăzut în conținutul acestui articol că Ministerul Privatizării este în subordinea Guvernului. Textul nu prevede însă că acest minister ar fi o autoritate publică autonomă, iar, potrivit art. 115 alin. (1) din Constituție, ministerele sunt în subordinea Guvernului, dispoziție constituțională ce se aplică în mod direct, mai ales că ministrul privatizării face parte din Guvern.

Sub alt aspect, se consideră că sunt încălcate prevederile art. 116 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora ministerele se înființează, se organizează și funcționează potrivit legii, deoarece alin. (4) al art. 4 din ordonanță prevede că organizarea și funcționarea Ministerului Privatizării se aprobă de Guvern. Pentru majoritatea ministerelor, atât în legislatura anterioară, cât și în actuala legislatură, atribuțiile, organizarea și funcționarea lor s-au stabilit prin hotărâri ale Guvernului, întrucât textul constituțional prevede în mod expres că aceste aspecte se stabilesc „potrivit legii”, nu „prin lege”, deci cu respectarea reglementărilor legale din

domeniul de activitate al fiecărui minister și cu respectarea componentei pe funcții a Guvernului.

În ceea ce privește Ministerul Privatizării, atribuțiile sale sunt reglementate la alin. (2) al art. 4, astfel încât, spre deosebire de alte ministere, numai aspectele organizatorice și funcționale urmează să fie stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Referitor la reorganizarea Fondului Proprietății de Stat, potrivit art. 5, în instituția de interes public organizată ca „fond închis de investiții atipic”, în subordinea Ministerului Privatizării, criticile formulate în sesizare nu privesc aspecte de constituționalitate, mai ales că nu se invocă nici o dispoziție constituțională ce ar fi fost încălcată, ci de oportunitate politică, inclusiv în ceea ce privește justificarea juridică a noii reglementări. Aceste aspecte sunt deci de competența exclusivă a legiuitorului, cum ar fi, spre exemplu, organizarea unei comisii de cenzori la instituții publice.

Singura problemă de constituționalitate, semnalată ca atare în sesizare, este aceea că, abrogându-se Legea nr. 58/1991, prin Ordonanța nr. 88/1997, „Guvernul a desființat competențele Parlamentului și Președinției și le-a însușit pentru sine”. Critica se referă la competențele acestor autorități în domeniul privatizării. Este incontestabil însă că, nefiind competențe constituționale, ci legale, întrucât au fost instituite prin Legea nr. 58/1991, acestea pot fi modificate sau abrogate tot prin lege, inclusiv prin Ordonanța nr. 88/1997, ca act normativ guvernamental cu efecte echivalente legii în domeniul său de reglementare.

Conform art. 10 alin. (1) din ordonanță, aplicarea procedurilor de privatizare de către Fondul Proprietății de Stat nu este supusă controlului Curții de Conturi, dispoziție considerată în sesizare ca fiind contrară prevederilor art. 139 alin. (1) din Constituție, care reglementează competența Curții de Conturi de a controla modul de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public.

Controlul Curții de Conturi asupra unor proceduri legale referitoare la înfăptuirea privatizării nu poate face parte din activitățile pe care le reglementează art. 139 alin. (1) din Constituție în competența acestei Curți. Astfel, nu se poate susține, cu deplin temei, că aplicarea uneia dintre procedurile de privatizare prevăzute la art. 13 din ordonanță s-ar putea circumscrie textului constituțional menționat, care are în vedere resursele financiare ale statului sau ale sectorului public. Aceasta nu înseamnă însă că resursele statului, individualizate potrivit celor de mai sus, sunt excluse de la controlul acestei Curți. În conformitate cu art. 10 alin. (2) din ordonanță, asupra resurselor financiare care se fac venit la bugetul de stat sau la bugetele locale, precum și asupra resurselor din bugetul Fondului Proprietății de Stat, Curtea de Conturi exercită controlul ulterior de legalitate, desigur, potrivit legii sale de organizare.

Este de menționat, pe de altă parte, faptul că, după cum se arată în punctul de vedere al președintelui Senatului, nu este cu nimic exclusă posibilitatea exercitării unui control special al Curții de Conturi și cu privire la desfășurarea operațiunilor (procedurilor) de privatizare, chiar dacă legea sa de organizare și funcționare nu o prevede. Într-adevăr, potrivit art. 139 alin. (3) din Constituție, la cererea Camerei Deputaților sau a Senatului, Curtea de Conturi controlează modul de gestionare a resurselor publice, în speță al gestionării acțiunilor aparținând societăților comerciale cu capital de stat, integral sau parțial, raportând despre cele constatate.

În aceste condiții, se reține că, printr-un control de legalitate ulterior, în cadrul unui alt tip de control cu caracter special, operațiunile de privatizare nu sunt exceptate de la efectuarea unor verificări cu privire la regularitatea lor, dacă se au în vedere dispozițiile art. 139 alin. (1) și (3) din Constituție și competențele legale ale Curții de Conturi.

La Fondul Proprietății de Stat, resursele financiare ale statului sunt cele prevăzute la alin. (1) al art. 9 din ordonanță, pentru bugetul de stat, și la alin. (5) pentru bugetele locale, iar modul lor de administrare și întrebuințare este reglementat de alin. (2) — (6) ale acestui articol. De aceea critica formulată de autorii sesizării nu este întemeiată.

În sesizare se susține că „Din Ordonanță rezultă că reorganizarea regiilor de orice fel, inclusiv a celor strategice și de monopol natural se va face de către Ministerul Privatizării cu F.P.S.“, invocându-se, în scopul criticării acestei soluții, argumente de natură politică, legate exclusiv de politica de privatizare promovată de Guvern, care, prin natura lor, nu privesc aspecte de constituționalitate, precum și că sunt încălcate dispozițiile art. 135 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora bunurile proprietate publică sunt inalienabile. Afirmarea din sesizare cu privire la existența soluției criticate este inexactă. Reorganizarea regiilor autonome este reglementată prin Legea nr. 207/1997 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/1997. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, ce face obiectul criticii din sesizare, s-a abrogat numai art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/1997, în forma adoptată prin legea de aprobare, care se referea la regiile exceptate de la reorganizare, soluție justificată de considerente de tehnică legislativă, deoarece prin art. 38 alin. (2) din ordonanță această materie a fost reglementată diferit.

Potrivit art. 35 din ordonanță, societățile comerciale cărora li s-a eliberat certificat de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor se privatizează cu includerea valorii terenului în capitalul social, iar dacă nu au un asemenea certificat, fără includerea valorii terenului în structura

capitalului social. În această din urmă ipoteză, până la clarificarea situației juridice a terenului, societatea beneficiază de un drept de concesiune, iar după aceea, în funcție de apartenența la domeniul public sau la cel privat al statului, terenul va fi concesionat, vândut sau folosit pe baza unui drept de superficie. În sesizare se arată că asemenea drepturi „accesorii se pot constitui“, dar că sunt încălcate dispozițiile art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora străinii și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

Întrucât, potrivit art. 3 lit. f), cumpărător poate fi oricare persoană fizică sau juridică de drept privat, română sau străină, iar noua reglementare, astfel cum rezultă din prevederile art. 1, se referă nu numai la vânzarea de acțiuni, ci și de active, care deci pot fi cumpărate și de apatrizi sau străini, prevederile art. 35 din ordonanță sunt constituționale numai în măsura în care prin aplicarea lor nu se încalcă interdicția prevăzută de art. 41 alin. (2) din Constituție, referitoare la dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor de către străini sau apatrizi. În considerarea acestei motivări, față de dispozițiile art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea apreciază ca, la publicarea legii în Monitorul Oficial al României, la art. 35 să se menționeze prezenta decizie privind înțelesul constituțional al acestui articol. În ceea ce privește dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor de către persoanele juridice străine, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 29 aprilie 1997.

O ultimă critică a prevederilor Ordonanței nr. 88/1997 se referă la dispozițiile cap. VI — Sancțiuni, susținându-se că, întrucât nu sunt reglementate decât contravenții, pentru fapte ce în realitate sunt infracțiuni, și că ar trebui contravenționalizate și alte fapte — care, însă, nu sunt indicate — nu se asigură rigoarea necesară procesului de privatizare. Critica nu este de neconstituționalitate, autorii sesizării neindicând un principiu sau o dispoziție constituțională ce ar fi încălcate prin noua reglementare, iar argumentele invocate, privind probleme de oportunitate politică, sunt de competența exclusivă a legiuitorului.

De asemenea, se omite faptul că, potrivit art. 33 alin. (1) din ordonanță, faptele sunt calificate ca fiind contravenții „dacă potrivit legii penale nu constituie infracțiuni“, astfel încât noua reglementare nu are înțelesul unei dezincriminări.

Față de cele arătate, în temeiul art. 72, art. 107, art. 113, art. 114 și al art. 144 lit. a) din Constituție, precum și al art. 13, al art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că adoptarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale este constituțională.

2. Constată că prevederile art. 35 din ordonanța aprobată prin această lege sunt constituționale în măsura în care nu se încalcă interdicția dobândirii, de către cetățenii străini și de către apatrizi, a dreptului de proprietate asupra terenurilor, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție.

3. Constată că celelalte prevederi ale ordonanței, care au făcut obiectul sesizării, sunt constituționale. Definitivă și obligatorie.

La publicarea legii în Monitorul Oficial al României, la art. 35 din ordonanța de urgență se va face trimitere la pct. 2 din prezenta decizie, cu privire la înțelesul constituțional al acestei dispoziții.

Decizia se comunică Președintelui României.

Deliberarea a avut loc la data de 17 februarie 1998 și la ea au participat: Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

București, 17 februarie 1998.

Nr. 34.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru înființarea Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — (1) Se înființează Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa, prin reorganizarea compartimentului „Purtător de cuvânt și relații cu presa” prevăzut în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 520/1994 privind organizarea și funcționarea aparatului de lucru al Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 26 august 1994, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa face parte din structura aparatului de lucru al Guvernului României și este subordonat direct primului-ministru.

(3) Structura organizatorică a Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa este condus de secretarul de stat—purtătorul de cuvânt al Guvernului.

(2) Secretarul de stat—purtătorul de cuvânt al Guvernului participă la toate ședințele Guvernului.

Art. 3. — (1) Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa are un număr de 9 posturi

de specialitate, exclusiv demnitarul, și se compune din Cabinet, Direcția comunicare operativă și Direcția relații cu presa. După aprobarea legii bugetului de stat pe anul 1998, numărul de posturi de specialitate se va suplimenta cu încă 6 posturi.

(2) Direcția comunicare operativă are în atribuții redactarea operativă a mesajului Guvernului, sub forma comunicatelor de presă, a informațiilor de presă, a declarațiilor de presă etc.

(3) Direcția relații cu presa are în atribuții transmiterea operativă a mesajului Guvernului, asigurarea acreditării jurnaliștilor români și străini și a bunei desfășurări a activității acestora.

Art. 4. — (1) Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa are următoarele atribuții:

a) elaborează și transmite operativ, în scopul informării opiniei publice, mesajul Guvernului, sub formă de informații pentru presă, comunicate de presă, anunțuri, declarații;

b) pune la dispoziție mijloacelor de informare în masă informații destinate opiniei publice, în vederea cunoașterii exacte și în timp util a activității Guvernului, prin briefinguri și conferințe de presă, organizate săptămânal;

c) asigură prezentarea operativă, în fața opiniei publice, a punctelor de vedere și a poziției Guvernului, ori de câte ori acesta apreciază necesitatea unei astfel de măsuri, prin intervenții la posturile de televiziune și de radio, prin drept la replică sau prin conferințe de presă speciale;

d) coordonează și asigură activitatea de programare și de acordare a interviurilor, pentru presa din țară și din străinătate, de către primul-ministru și demnitarii din aparatul Guvernului;

e) asigură acreditarea jurnaliștilor români și străini la biroul de presă al Guvernului, precum și la acțiunile cu presa, ce au loc la sediul Guvernului sau în afara sediului, organizate de acesta;

f) efectuează informarea zilnică a reprezentanților presei și a altor jurnaliști acreditați pe lângă Guvern;

g) asigură informațiile necesare mediatizării corespunzătoare a vizitelor oficiale ale primului-ministru în străinătate,

cât și ale invitațiilor Guvernului, precum și accesul la informație al ziaristilor care însoțesc aceste delegații.

(2) Departamentul Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa îndeplinește orice alte atribuții specifice stabilite prin decizie a primului-ministru.

Art. 5. — Pentru asigurarea coerenței informației transmise către opinia publică, Departamentul Informațiilor Publice, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale au obligația de a transmite Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa toate comunicatele de presă și deciziile importante pe care le iau.

Art. 6. — Sumele necesare pentru funcționarea Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa sunt cuprinse în bugetul Secretariatului General al Guvernului.

Art. 7. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, orice dispoziție contrară se abrogă.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat

pe lângă primul-ministru

pentru coordonarea Secretariatului

General al Guvernului și a

Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,

Remus Opreș

Ministrul finanțelor,

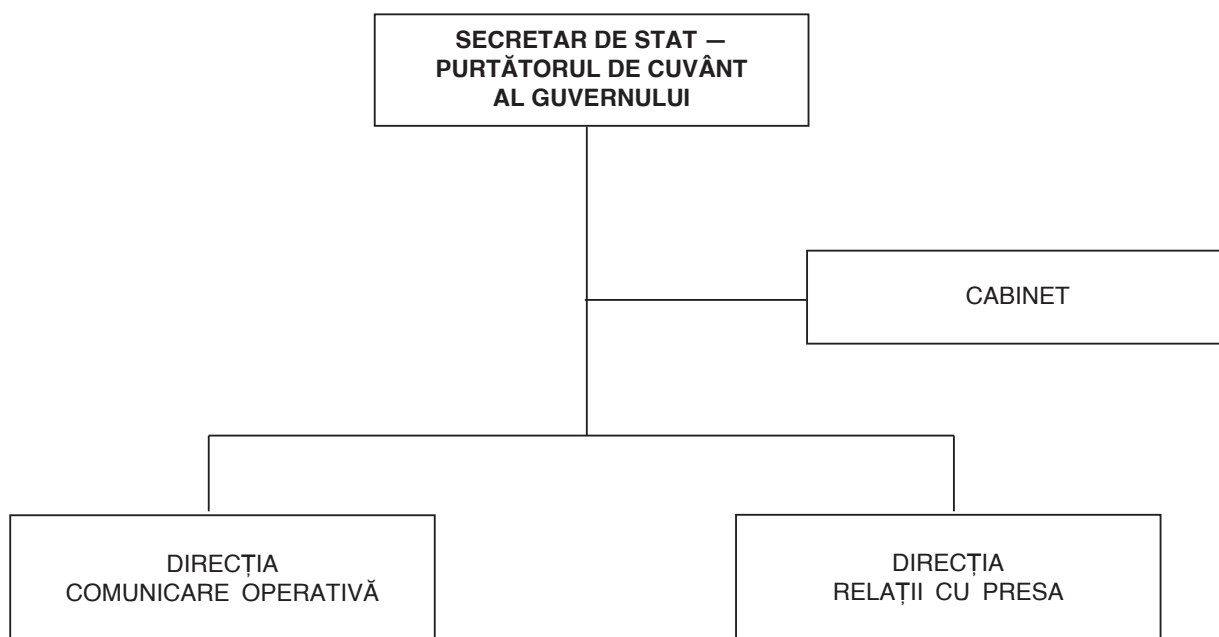
Daniel Dăianu

București, 16 februarie 1998.

Nr. 77.

ANEXĂ

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Departamentului Purtătorului de Cuvânt al Guvernului și Relațiilor cu Presa**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Alimentarea cu apă a comunei Bunești, județul Vâlcea“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Alimentarea cu apă a comunei Bunești, județul Vâlcea“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului
și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 18 februarie 1998.
Nr. 90.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici
ai obiectivului de investiții „Construirea stației de epurare
și canal colector pentru localitățile comunei Sântimbru, județul Alba“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Construirea stației de epurare și canal colector pentru localitățile comunei Sântimbru, județul Alba“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului
și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 18 februarie 1998.
Nr. 91.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Modernizarea alimentării cu energie termică a municipiului Tulcea — etapa a II-a, județul Tulcea“**

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea alimentării cu energie termică a municipiului Tulcea — etapa a II-a, județul Tulcea“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului
și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Oprea
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 18 februarie 1998.
Nr. 92.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 718/1995
privind acordarea unor burse de studii, doctorat și specializare, precum și a altor forme
de sprijin material pentru tinerii din Republica Moldova care studiază în România
începând cu anul de învățământ 1995/1996**

Guvernul României hotărăște:

Articol unic. — Începând cu anul școlar 1997/1998, numărul de burse pentru învățământul preuniversitar, prevăzut la art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 718/1995 privind acordarea unor burse de studii, doctorat și specializare, precum și a altor forme de sprijin material pentru tinerii din Republica Moldova care studiază în România, începând cu

anul de învățământ 1995/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 20 septembrie 1995, se majorează cu 100 de burse, prin diminuarea corespunzătoare a numărului de burse prevăzut, la același articol, pentru învățământul superior.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministrul educației naționale,
Andrei Marga
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu
p. Ministrul afacerilor externe,
Marin Mitrish
secretar de stat

București, 21 februarie 1998.
Nr. 93.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind finanțarea de la bugetul de stat a cheltuielilor de protecție socială ce se acordă
pentru unele activități din sectorul minier**

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — (1) Pentru asigurarea în continuare a finanțării măsurilor de protecție socială, acordate prin Hotărârea Guvernului nr. 236/1990 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea activității din industria minieră, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 2 septembrie 1992 și prin Hotărârea Guvernului nr. 267/1990 privind acordarea unor drepturi personalului din industria minieră, reactualizată prin Hotărârea

Guvernului nr. 97/1996, se pot aloca transferuri de la bugetul de stat.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică personalului regiilor autonome, companiilor naționale sau societăților naționale din industria cărbunelui, minereurilor feroase, neferoase, radioactive și sării.

(3) Sumele cu această destinație se aprobă distinct prin legile bugetare anuale.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul industriei și comerțului,
Mircea Ciumara
Ministru finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 23 februarie 1998.
Nr. 97.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea sumei de 600 milioane lei Agenției Naționale
pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere**

În temeiul prevederilor art. 27 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Până la intrarea în vigoare a legii bugetului de stat pe anul 1998, se aprobă alocarea sumei de 600 milioane lei pentru Agenția Națională pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

Art. 2. — Suma prevăzută la art. 1 va fi utilizată pentru organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție

a Zonelor Miniere, în principal pentru acoperirea cheltuielilor cu fondul de salarii al personalului nou-angajat, precum și pentru alte cheltuieli.

Art. 3. — Gestionarea sumei prevăzute la art. 1 se face de către președintele Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere, care are calitatea de ordonator principal de credite.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul industriei și comerțului,
Mircea Ciumara
Ministru finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 23 februarie 1998.
Nr. 98.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.